

El cap de Nefertiti

Publicat en el llibre *Edició Especial*
d'autoria col·lectiva dels Setze Petges, any 2011

Just en aquell moment s'acabava de treure el turbant i estava prenent un te assegut a la terrassa del bar de l'hostal. Eren les sis de la tarda d'un dia a les acaballes del mes de maig. La calor era asfixiant. Bufava per no cremar-se els llavis. Era el problema que trobava en el te, que per definició a tot arreu el posaven massa calent. I ell no podia esperar que la infusió es refredés. S'adonava que era, més que mai, estranger i estrany en aquell paisatge. I això que, conscientment, havia pres la decisió que l'allunyava definitivament del seu món anterior. Que l'alliberava de compromisos i obligacions: ja no hauria d'escriure cap crònica ni enviar cap missatge. Però davant seu només hi tenia un buit immens. Després d'una petita pausa, tornava a tenir pressa. Urgència per no fer res.

Des que la Roser, la seva dona, va dir-li que s'estimava més compartir la vida amb la Neus que amb ell, en Feliu patia el trasbals més gran de la seva existència. Quan ella li ho feu saber, la seva reacció, però, va ser d'allò més natural. Un natural forçat, és clar. Va preguntar a la dona si pensava que seria una moda passatgera, com ara la de dur malles o pantalons de cintura baixa. Ella va contestar-li que seria més aviat com el

costum de menjar tres cops al dia. Ell ja va veure que allò era de debò, i que no hi hauria marxa enrere, com quan un s'acostuma a dormir al llit i ja mai més enyora jeure a terra. No va deixar gaire temps per a les fantasies i les preguntes que solen fer la majoria d'homes que es troben en situacions semblants. "Què té ella que no tingui jo?, que no hem estat feliços tots aquests anys?, fingies quan fèiem l'amor?, no sabies que eres lesbiana quan ens vam casar?"

Tot i que semblava estrany, ell no es va fer cap d'aquestes preguntes. Va decidir que ja hi pensaria més endavant. Primer calia actuar i després pensar, que era gairebé el seu lema. Per això, si eren les vuit del vespre d'un diumenge quan ella l'hi comunicava, a les nou ell ja feia les propostes de partició dels seus béns i a les deu ja telefonava a un amic seu advocat, expert en conflictes familiars, el qual va venir immediatament, donada la urgència del cas. Ella va establir línia telefònica amb l'amant per resoldre els dubtes. A les dotze de la nit ja tenien signat un preacord, pendent però de la consulta que la Roser faria l'endemà amb el seu advocat. Entre els acords que previsiblement establirien n'hi havia un que deia que ell, de moment, es quedaria a viure en el pis del matrimoni i la dona se n'aniria a casa la Neus, que per altra banda era on tenien ja des de feia temps el seu niu d'amor.

En Feliu va pensar que era una sort que tots dos fossin gent civilitzada. Li hagués fet molta mandra haver de perdre el temps amb baralles, discussions, insults i amenaces. I a sobre, perquè tot s'ajornés *ad calendas*

grecas, amb l'agreujant que fos un jutge, un estrany, qui digués el que havien de fer i el que no. A més, el fet que la Roser estigués embarassada potser encara podria endarrerir més la decisió judicial.

No li entrava al cap que a la seva dona li fes il·lusió ser mare dins d'una parella lèsbica, i encara el corpenia més que potser volgués un dia casar-se de nou, i amb una dona! Tot era possible, coneixent-la. Una noia de trenta-dos anys, que havia començat quatre carreres i només havia aprovat, i ja era molt, el carnet de conduir. Llest, però, sense cap convicció que durés més d'una setmana ni cap propòsit que arribés a l'objectiu. Durant la vida en comú, en Feliu sempre era qui proposava les coses a fer i ella es limitava a dir bé, no ho sé, potser sí o potser no. El pacte de separació va ser fet amb facilitat, però hi va haver un punt que endarreria l'acord. En Feliu no comprenia que el fill que havia de néixer hagués de tenir dues mares i un mig pare. Per això, en la negociació van establir que el pare tindria el fill tant de temps com la mare: cadascun el tindria sis mesos l'any. La futura mare va pensar que era un punt de pur tràmit, ja que ell mai no s'havia interessat per la mainada, de qui deia que no suportava els plors i els crits.

El dilluns, l'endemà de la decebedora notícia, va anar a la seva feina —la redacció de "L'Hora del Món"— amb un ànim positiu, pensant que al cap i a la fi tot són experiències per a viure. El segon dia, el dimarts, ja se li va fer més feixuc: va començar a reflexionar i allò ja va ser la seva perdició. Començava a notar que la bonho-

mia, la civilització i l'encaix olímpic de la derrota ja no l'aguantaven. Se sentia travessat per una fletxa que ell situava al mig del pit. O potser més aviat se sentia com quan es té un monumental empatx després d'un menjar i beure pantagruèlic i un no sap si vomitar-ho tot o empènyer cap avall... Però aquella llosa no es movia del lloc on era.

Abans d'acabar la segona jornada va anar a parlar amb el cap del seu departament. Li va demanar de fer immediatament deu dies de vacances a compte de les de l'estiu, amb l'argúcia que la seva dona, embarassada de tres mesos, havia de fer repòs absolut i ell volia fer-li companyia. El seu Cap —home íntegre i amb la dosi de progressisme necessària per valorar la responsabilitat paterna— s'hi va avenir, malgrat que li creava un greu problema en la secció d'internacional.

El món d'en Feliu s'anava fent molt petit. Pensava en la pròpia desaparició més que en venjar-se de la Roser. Seria, si de cas, una revenja sense altre destinatari que ell mateix, un inútil que no havia sabut retenir la seva dona.

Així, en aquell dimarts barrinava d'anar-se'n definitivament. Però sabent, com sabia, que ell era home arrauxat i rampellut i que podia canviar d'opinió en un tres i no res, va pensar que el millor seria quedar fora del món però amb possibilitat de repensar-s'ho. Així, en el segon dia de la gran clatellada, al vespre, tenint ja signat l'acord de separació amistosa davant dels respectius advocats, i coincidint que la Roser, amb l'ajuda d'uns amics ja havia acabat d'emportar-se les seves per-

tinences, en Feliu va comprar menjar congelat, llaunes, pa i quatre coses més i es tancà a pany i forrellat a casa seva.

Va fer un pla molt senzill: a partir del dimecres no seguiria cap horari, abaixaria totes les persianes, no obriria la porta a ningú, desendollaria el telèfon, l'ordinador i el televisor (bé, el televisor no, que la Roser ja se l'havia endut), no rentaria ni roba ni plats, no es dutxaria i tampoc no es canviaria de roba. Era el que li abellia i ho va posar en pràctica.

Els tres primers dies d'aïllament els va passar entre el sofà i el llit, sense esma de fer res.

El dissabte, però, ja necessitava fer alguna cosa. Es movia més, remenava papers. Així va ser que vagarejant pel pis es va fixar en els llibres dels prestatges. Un volum li captà l'atenció. Era una guia d'Egipte, comprada quatre o cinc anys abans per a un viatge que mai es va fer realitat. L'agafà, i passant pàgines veié la foto del bust esplèndid de la reina Nefertiti, exposat en un museu de Berlín. Com un reflex condicionat va pensar en la Roser, a qui ell de vegades, en moments íntims, anomenava "la meva Nefertiti" per la bellesa exòtica i aristocràtica que li trobava. Notà que se li humitejaven els ulls. Va continuar fullejant la guia i es trobà de front amb un paisatge del desert Aràbic, amb les dunes, de formes increïbles, exposades a un sol tòrrid. L'impacte causat per les imatges el van fer adonar de dues coses: la primera, que començava a rumiar massa i a emocionar-se, i la segona, que potser el seu lloc era allà, en un país llunyà i desèrtic, on oblidar el passat i començar

una nova existència. Ho imaginava com un espai on incorporar-s'hi: un paisatge eixorc, inabastable, sense límits ni objectius, com era ell mateix en aquells moments.

De cop va recordar que, pocs dies abans de la separació de la Roser, havia llegit en el tauló d'anuncis que quedava vacant la corresponsalia de l'Orient Pròxim, amb base al Caire. Ell, com a redactor de la secció d'internacional i pel seu currículum, hi podria optar. Tenia coneixements bàsics d'àrab i, encara que no havia estat mai a Egipte, coneixia altres països de la zona. Mai abans no se li hagués acudit de demanar la plaça, però ara ho veia factible i fins i tot necessari. Se'n va anar a dormir, i l'endemà, diumenge, cinquè dia d'enclaustrament, es va despertar amb la seguretat que no hi hauria sisè dia i que sol·licitaria la corresponsalia del país dels faraons. Es trobava amb més energia i amb ganes d'actuar, de bellugar-se. Ja el molestava la pudor dels plats bruts, de la roba bruta i de la seva pròpia brutícia. Necessitava ventilar la casa i que hi entrés llum. Va posar la ràdio per saber què havia passat en els quatre dies anteriors. Decidit a trencar l'aïllament, va dedicar-se a deixar-ho tot, i ell mateix també, net i endreçat. A la tarda va presentar-se a la redacció de "L'Hora del Món" i va demanar de parlar de forma urgent amb el seu Cap. L'home el va atendre de seguida. En Feliu li explicà la veritat de la situació: que l'embaràs anava perfectament, que la seva dona ja no era la seva dona i que ell volia la plaça del Caire. L'home va dir que ho parlaria amb els altres directius, però que abans calia que es reincorpo-